

KUI KAUGEL EEMAL TUNDUB OLEVAT MEIE ÜHENDUS IGAVIKUGA!

Palve Kutse kutsub meid nagu... meie liigi panoraam-visiooni näidet meie kohalolekust selles Universumis.

Ja ta avab meile panoraamvaate, selleks et... iga isik, iga kogukond oleks teadlik, millised on.... kõige enam tähelepanu vääriavad raskused, mis takistavad meie animuse-, hinge-, vaimu-..., meie ühenduse looduga, meie suhet Providentsiga arengut.

Sõjad laienevad kui kommunikatiivse mittekompetentsuse sümbol, kui arrogantsi sümbol, kui rassismi, radikalismi esindus, mis üritab suhelda läbi kuulide, pommidega..., õudusega!

Kui mõni aeg tagasi -mitte väga kaua- oli humanitaarsest kriisist rääkimine just nagu öelda –nagu fraas ise juba osutab-, et inimkond on kriisis!, täna on see fraas peaaegu et populaarne.

Kindlapeale niinimetatud humaanne, humanitaarne kriis viitab põhjatutele, sügavikulistele erinevustele, mis on rikkuse ja vaesuse vahel, abi ja sellele vastamise vahel. "Humanitaarne kriis" kui... kui ühe liigi iseenda- ja teistega mittesolidaarsuse väljendus.

Rahvusvahelised organisatsioonid, mis grupeeruvad riiklikeks kogukondadeks, ei..., ei ole võimelised oma grupiotsustega mõjutama punktuaalseid sündmusi, mis on sündinud liigi vajadusena, et vältida ekstsessesse, tunda ära voorusi, anda jõudu solidaarsusele. Ei. Need on muutunud mõjutamise tuumikuteks, mis juhivad võimu strateegiaid.

Ai! Ai! Niiviisi, linnulennult vaadelduna, kui kaugele –palvusliku aja sees-, kui kaugel tundub olevat meie ühendus Igavikuga, Nimetamatuga,... selle Providantsiaalse Jõuga!, mis meid alal hoiab ja säilitab, meid edendab. Meile veel siiani elu säilitab!

Kas on nii –järelendus-, et Loov Müsteerium omab liigi suhtes lootusi?

Ükskõik missuguse sõnaga me määratleme Loovat Müsteeriumi, see on väga inimlik, väga kaugel tema tõelisest essentsist, kuid ... kuid jah, näib –ja mida nagu õnnistust peaks tundma-, et see Looming omab lootust ja usaldust inimkogukonda. Me ei tea millistest kriteeriumitest lähtudes, me ei tea milliste parameetritega vastavuses, kuid just Jõud on see, mis elu alal hoiab, ja see jätkub -olgugi et allakäigul, mandununa ning tänu mõningatele lahendustele -imeväikestele, võrreldes lagunemistega- hakkab mõonast tõusma.

See õrn aisting tunda, et “ikka veel, vaatamata kõigele” –inimese kriteeriumist lähtudes- see toetus peab igat ühte meist ja igat inimkogukonda muutma, konverteerima –kui me selle omaks võtame ja seda aktsepteerime-, see peab meid konverteerima privilegieerituteks... -ai!-, kuna meiega on kontakteerunud, meile on vahendatud, meid on kutsutud võtma positsiooni selle veresauna ees, mis meid... niivõrd!... mõjutab, kaasa haarab.

Näljahäda suurenemine näitab meile võimu ja tema rahade jultumust. Nälg, mis paistis vähenevat, kuid mis oli fiktiivne.

Impeeriumi residents vähendab keskmist eluiga... kui tulemust – need on tema deduktsioonid-, kui ootamatu narkosõltuvuse ja massilise tarbimise –heroiini, kokaiini- kasvu tulemust.

Kas tõesti sinna maani, et võidi mõjutada 320 miljonilise elanikkonna keskmist eluiga! Kuid jah!

Kahtluseta, üheks nende kunstlike teadvusseisundite poole pöördumise põhjuseks on igapäevase kooselu lootusetused; need on argielu ängistused ja ärevused. Need on eluliselt olulised ebakindlused..., mis panevad rahvuse, rahvastiku põgenema hävingusse, allakäiku, mis on kui toiduallikaks oma raskustele.

Ütlesid vanad ürikud –ühtede arvamus järgmise Messiase saabumise kohta vastakuti teiste omaga tema saabumise kohta 2000 ja veel mõned aastad tagasi; või võib olla oodates teist saabumist –ütlesid, rõhutan, et uus Jeruusalemm oleks referentsi tugisambaks Loominguga ühtesulamiseks.

See inimkonna tsivilisatsioon -juudi-kristliku värvinguga nagu ülemvõimul olev, väga võimas ja domineeriv- näitab samuti oma kriisi. Kuid kas see võiks olla samaaegselt üks... üks teade uuenemise kohta? – küsimärk-.

Sest rahutus, mis tekkis, lihtsalt –mis nagu näeme ei olegi nii lihtne-, lihtsalt Jeruusalemma, kui heebrea riigi, Iisraeli pealinnana tunnustamist, on liigutanud alustalasid, vundamente..., kuni sinnamaani, et kogu rahvusvaheline kogukond on palunud, et... et see ettepanek kõrvaldataks. Kuid –jätkuks- teised, kes samuti nõuavad Jeerusalemma kui oma pealinna, samuti kuulutavad avalikult “oma osa”.

On kummaline, kuidas üks nii väikene koht!, meie planeedi panoraamis omab nii palju vastukaja! domineeriva mõtlemise üle -sel on ka oma loogika.

Kuna midagi muud polnud mõtetki oodata, siis vastandumised ühtede ja teiste vahel muutuvad aina tooremaks. Kõik näivad valmistuvat ”suureks sõjaks”.

-Ah, aga, kas suur sõda ei olnud mitte see Esimene?

-Jah, seda kutsuti nii, aga see, mis hoiatab, saab olema suurem. Muudab selle teise eksperimentaalseks.

Üks “suur sõda”, teine “eksperimentaalne sõda”, ja kolmas “täieliku hävitamise sõda”.

Sellel teel liigutakse... ja isegi nii, koos väikeste viidetega kvaliteedile, võnguvad ja annavad endast märku väikesed vaimu üleval hoidvad, lootuse..., usu, usalduse tulukesed. Võib olla väga fantaasiapõhised, aga midagi jääb nii suurest fantaasiast ka järele ning mingi tore üllatus võib teoks saada!

Ja selles Providentsiaalsete, Palvuslike! teadete, hoiatuste protsessis ei või me püsida väljaspool ja vangistada end voorustesse või... või privileegidesse. Ei. Oleme kõik Üks! inimkonnas. Igas inimolendis sisaldub kogu inimkond! Ja iga inimolend, justnagu oleks mingi müstiline genoom, kui üks geenidest –üks inimolend!- läheb arust

ära, siis kogu suur hulk tegevusi on häiritud. Ja, samuti, kui üks!... teadvustab ja puhastub!, siis see "kogu, kõik" tunneb seda ning see jõuab, müstiliselt, kõigini.

Palvuslik Tähendus, mida meil on privileeg elada, ei ammenu siin. Ta avardub –täna saame öelda "gravitatsiooniliselt"... kõikidesse nurkadesse... mis vähemuses teadvustatud –vähemuses teadvustatud- ja enamuses alateadvusesse. Siit ka vajadus teadvustada toimuvat, juhtuvat, et modifitseerida personaalse mõju jälge, et mõjutada seda hävinemist, allakäiku. Ja seda saab teha läbi usu, uskumise (risti)märgi.

See on nii nagu iga üks kannaks oma õlul inimkonna "kogu, kõige" raskust. Kindlasti oleme mingil korral näinud neid figuure või seda figuuri. See on kummargil inimolend..., väsinud, suure raskuse all. Kuid veel püsti ja toetudes..., toetudes, et mitte kukkuda.

Erinevused maskuliinse ja feminiinse vahel on samuti muutunud sügavikuliseks, demonstreerides meile katkematu võitluse panoraami, vastastikust usaldamatust –mitte usaldust- vastastikust usaldamatust!

Valitsused kiirustavad seaduste sisseseadmisega ja rahade suunamisega, et seda viga, defekti peatada.

Miljard –kuidas tundub- viie aasta jooksul, et seda soolist vägivalla defekti selles planeedi universumi paigas, Hispaanias, peatada. Seaduste ja seaduste ja seaduste kompendium, mis karistab halbu, kuid vaevalt, peaaegu mitte mingit vihjet õpetamiseks, kultuuri ja teadmiste, meie tõelistest juurte suunas.

Kuid näib, et kõike seda tahetakse mõista rahe keele abil. Ja, samaaegselt, uskumatul kombel, tõstetakse ja kasvatatakse... militaarsete eelarvete võimsust.

Oleme olnud võimelised liigina jõudma meile pakutava võimaluseni juurida välja rõuged –näiteks-. Olgugi et viirust säilitatakse, igaks juhuks kui seda peaks kasutada vaja olema. Aga maailm sureb kõhulahtisuse kätte ja... tavaliste katarride tagajärjel, koolerast!, mis liigub puuduse ja vaesuse piirkondades, kui... veel üks loomulik sündmus.

Ja samal ajal, ja samal ajal, üheaegselt, surmad, mis on põhjustatud reostusest, ületavad malaaria, tuberkuloosi, Aidsi surmad kõik kokku. Kummalisel kombel, see vahejuhtum... mõjutab kõige rohkem –on väärt üle kordamist- kõige väiksemaid, ennekõike alla viieaastaseid. Kuid ei ole ühtegi viidet, mis räägiks, et reostuse süvenemine võiks peatuda. Isegi enam... isegi enam, kõige enam reostavatel riikidel ei ole tänasel päeval kalduvust, püüdlust muutuda. “Progressi kõrvalnähud” –nii võiks seda kvalifitseerida-

Meile pakutakse Providentsiaalset võimalust... olla teist moodi, tunda teist moodi, elada koos teist moodi, suhestuda, suhelda teist moodi, tõeliselt, animistlikult!... , ja näib, et nende võimaluste omaksvõtmises ollakse hirmu ja umbusalduse vahel. On selge tendents isoleerumiseks, enda vangistamiseks..., enda samm-sammult hävitamiseks.

Näib nagu ei leitaks üles hinge aknaid, mis lubaksid hingata värsket ja uuendavat hingust.

Korruptsioon on muutunud nii loomulikuks, nii mugavaks!..., et ainult seadused ja seadused ja seadused –nagu fiktsioon, loomulikult-üritavad seda peatada. Sest, jah, vaid seadused ja seadused ja seadused on need, mida rakendatakse puudustkannatavate ja vaeste suhtes, mitte kunagi rikaste ja võimukate üle, kes on just need, kes need seadused on teinud.

Ja see korruptsioon ei ole midagi, mis ainult kusagil siin, seal, seal kaugel toimib, ei, ei. Ta on igapäevases. Ja iga üks, kui natukenegi kaotatakse valvsust, siseneb sellesse... olgu see siis loidusest, hooletusest, tahtmatusest..., väsimusest, hea meelega, hedonismist, egoismist, kõrkusest! Ja ongi olemas korruptsioon. Ei, ei ole vaja minna... suure korruptsiooni juurde, kes on tüssanud, kes on röövitud... Ei! See teeb vähem kahju.

On rohkem murettekitavam iga ühe väike doos korruptsiooni, mida sepistatakse elustiiliga ja mis ihaldab ja soovib kindlustatust, omandit, individuaalset vara. Aga kuna kõigele sellele on antud... “heakskiit” – olgugi et see toob kaasa konstantse, kestva sõja-..., mis paneb inimese

ennast eristama –kõiki- sellest, mida ajalehtedes nimetatakse “korrupsiooniks”.

Ja kõige tõsisemaks selle hävinemise, allakäigu juures on tunded.

Ai!... ja... see Looming andis meile visoone, et visioneerida ja nautida ilu voogudest, ta lubas meil maitsta parfüüme ja nautida maitse meeldivusi.

Ai!, tunded..., mis andsid meile võimaluse kuulata meloodiaid, mida igale ühele ümisedi, või... või mingil korral meelt lahutasid...

Ai!... ühe puute tõeline hellitus..., tõeline hellitus...

Koos kõige sellega!... viimistleti, valmistati ette justnagu Müsteeriumiga ühenduse suuri uksi! Viimistleti seda, mida nimetatakse “kiindumuseks”?, “armastuseks”?... -midagi sellist-. Ja meile anti võimalus üksteist külge tõmmata, ... end koos teisega ette kujutada, üksteisele läheneda, aplaudeerida, kallistada, suudelda..., tunda end täisverelisena! seda mööda kuidas me kallistasime inimkonda.

Aga ei. Kuid on hea meelde tuletada, et see on nii!, et seda saaks, võiks “praktiseerida”, ellu viia.

Aga ei, ei; igaüks alustas... oma vaba valiku teostamist: *“Täna ma tahan sind, ei taha kah; homme jah; täna, enam-vähem; ülehomme, saame näha...; ma ei tea; sel juhul; kes teab...”*. Üks pikk kahevahelolevate huvidest lähtuvaid, kauplevaid “vastutusest kõrvalehiilivate” tunnete joru: *“annad mulle, annan sulle...”*. “Tingimusteta” ... ei... tule esile, või ilmneb minimaalselt.

Alati näib olevat iga nurga taga mingi nõudmine!..., mis palub oma austuseavaldust, mis nõuab talle kraapsutegemist...

Ja selline situatsioon muudab uskumise, mis baseerub... armastusel! -nagu meri (*hispa armastama-amar; meri-mar*)- nõrgenevaks, see... muutub rahutuks, ärevaks..., ängistavaks. Ai!...

Ei ole liialdatud öelda: “kõik tegemised on veel vaja teha”. Kõik tegemised on veel ees igas päikesetõus (hispaania keeles *hispaania* *ama-necer*), igapäevases armastusele sündimises.

”Kõik tegemised on veel ees, kõik on veel vaja teha”.

Ja selle tundega, vaadates tegutsemist üle, on näha... justnagu ei oleks midagi tehtud.

Kuid kindlapeale! on võimalik öelda palvuslikult, et see, kes usub ja see kes võtab vastutuse oma armastuses, mis on midagi vabastavat – sest ta on seda!-, kes võtab maailma oma teadvuses omaks ja tegutseb igas päikesetõus, see kindlapeale “jah teeb, tegutseb”. “Jah teeb, tegutseb” seal..., kus kõik tegemised on veel ees, veel vaja teha.

Kuid samuti on ilmselge, et seda on vähe märgata ja tagasilangemist on palju.

Kindlapeale... kindlapeale.

***